

Nr 686

Av herrar **Jönsson** i Ingemarsgården och **Larsson** i Norderön, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 56, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).*

(Lika lydande med motion nr 570 i Första kammaren)

I propositionen nr 56 föreslås, att endast 1/3 av anläggningskostnaden för skogsbilvägar skall få avdragas vid taxeringen i form av värdeminskning under en 10-årsperiod.

Utbyggandet av skogsbilvägar är av vital betydelse för skogsbruket, spe-llt i norrlandslänen. I en av länsstyrelsen i Jämtlands län föranstaltad utredning om skogstillgångarna i länet (SOU 1962: 1) har exempelvis påvisats ett utbyggnadsbehov för detta län av stamvägar med 2 100 km och bättre sekundärvägar med 2 000 km för en sammanlagd kostnad av 97 milj. kronor. Med nuvarande utbyggnadstakt skulle genomförandet av ett sådant utbyggnadsprogram ta en tid av ca 20 år. Det måste därför vara synnerligen angeläget att även med skattepolitiska medel kunna stimulera skogs- vägsbyggandet.

Skogsbilvägarna utgör en nödvändig anpassning till den tekniska utvecklingen och de med denna stigande arbetslönerna. De sakkunniga har också i sin promemoria framhållit, att kostnaden härmed mer och mer fått karaktären av driftkostnad, nödvändig för inkomstens förvärvande och bibehållande.

För den skattskyldige ter det sig också svårbegripligt, att en kostnad som varit nödvändig för att utvinna skogsavkastning från trakter, där skogen kanske tidigare helt saknat rotvärde, icke skall få avdragas som omkostnad.

Det kan uppenbarligen icke finnas fog för att begränsa avdragsrätten till endast 1/3 av anläggningskostnaden. I propositionen har ej anförts några sakliga argument till stöd för denna kvotberäkning. Det är väl också uppenbart, att en väginvestering inte höjer fastighetens värde med de återstående två tredjedelarna av investeringskostnaden. Då det förutsattes att statsbidrag till väganläggning skall få avskrivas på en gång, blir också följden att en skogsbilväg, som t. ex. finansierats till 50 % av statsmedel får avskrivas med 2/3 (hälften + 1/6), medan en väginvestering utan statsbidrag får avskrivas med endast 1/3.

Vi anser sålunda att någon begränsning av avdragsrätten till viss kvotdel inte är motiverad.

Vi kan heller inte biträda propositionen, i vad gäller avskrivningstid. Be-

hovet av avdrag är i regel störst det år investeringskostnaden skall betalas, eftersom skogsägaren för finansieringen oftast får tillgripa avverkning på den egna fastigheten. Det bör därför vara rimligt att kostnaden får avdragas på en gång eller under en kortare tidsperiod, förslagsvis fem år. När det gäller små belopp, som kan förekomma i större vägföretag med många delägare, måste också en uppdelning på många år onödigt komplicera och tynga taxeringsförfarandet.

Med stöd av ovanstående får vi hemställa,

att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i propositionen nr 56 måtte besluta,

att rätt till avdrag för anläggande av skogsväg skall föreligga med hela anläggningskostnaden i den mån den bestritts av den skattskyldige,

att ifrågavarande kostnad skall efter den skattskyldiges eget val få avdragas antingen på en gång eller under en tidsperiod av fem år efter skogsvägens färdigställande, samt

att vederbörande utskott utformar den ändrade lagtext som föranleddes av förslagen.

Stockholm den 13 mars 1962

Elias Jönsson

i Ingemarsgården

Erik Larsson

i Norderön